

HIDEGFÜST

*A szénporos levegőben
lezárt vagonok álltak,
indult a mozdony, lassan
vitt magával téged.
Csak három nap – mondtad –,
és a világot nyakadba vetted,
hogy újjáépítsd régi rendjét.
Ennyi időre csomagoltam neked
némi bort, meg száraz kenyeret.
Szalonnát is tettem volna,
de a füstön nem volt más, csak
a háború testéből metszett éhség.*

*Mentem volna utánad,
de anyám nem engedett.
Apád úgyis ott van,
vigyáznak egymásra –
Mormolta, miközben
tüzet rakott a konyhában.
Tudta, hogy ennyi idő
után már nem jöttök haza,
mégis engem nyugtatott.*

*Elmúlt karácsony, a lábasban
idén nem főtt káposzta.
Nem volt kinek és miből sem nagyon,
édesanyám málít főzött,
csak úgy, magában, a jószágnak
volt bekészítve, de az is jól esett.*

*Krisztus születését megböjtöltük,
mégsem néz felénk.
Minden este imádkozom,
hallja anyám, öcsém, csak ő nem.*

*Ha kicsit figyelne ránk,
tudná, mennyire hiányoztok.*

*Holnap a szomszédék
utánatok mennek.
Nem akarnak, őket is viszik,
novembertől nem járt itt a mozdony.
Biztosan a hó miatt.
A hegyeken túl még nagyobb lehet,
ezért nem halad a munka.*

*Ma disznót vágtunk,
soványka volt, de felvittem
füstre az egyik combját,
s gondoltam, magamat
mellé akasztom, de mindkettőnket
nem bírt el a gerenda.*

SHREK TÍMEA

A JAVASASSZONY

A pénzt az asztal sarkára tettem, majd emeltem a pakliból – bal kézzel – az utasításai szerint. Az asszony egyesével helyezte a kártyalapokat a rózsás kendővel borított asztallapra. Nem figyeltem őket, hiszen jelentésüket sem ismertem, csak őt bámultam, hosszú, feketére festett haját, szempillái rezzenését és ajkai mozgását. Nem volt torz arca. Sőt, korához képest kifejezetten szép volt a bőre, és hiába kerestem az orra mellett bibircsókot vagy bármilyen elváltozást, ami csúffá tenné – nem találtam.

Végül mégis a lapokra pillantottam. Sorba helyezte őket, egymás alá, de mennyiségük váltakozott: *három, négy, négy, három*. Aztán magyarázni kezdett. Múlt, jelen, jövő, buktató. Nem érdekelt. Ismertem az életem történetét, nem voltam rá kíváncsi, hogy ő mit olvas ki a kártyából. Anyámra néztem, kérlelően, szinte könyörögve, hogy menjünk már innen, de ő szemöldökét összehúzva nyugalomra intett.

Katona, szerelem, házasság. Ezen aztán elmosolyodtam, hisz egyikhez sem volt szerencsém, ellenben anyám igenlően bólogatott, mint aki mindent elhitt, amiről a cigányasszony beszélt a múltammal kapcsolatban.

Azt mondta, rontás van rajtam, azért vannak rémálmaim. Inkább orvoshoz mentem volna, mint, hozzá, de azt bejegyzik, és senkinek sem hiányzik a híre. Tojást tört egy vizes edénybe, közben érthetetlen nyelven mormogott valamit. Amikor a sárgája loccsant a vízben, elszíneződött. Vörös volt, mint a frissen kiserkenő vér. Előredőltem a székből, most már kezdett érdekelni a dolog. Megismételte, hogy rontás van rajtam. Kértem, hogy magyarázza meg, miért lett véres a tojássárgája. Nem válaszolt, csak feltört még egyet, és azt is a vízbe eresztette. Megint vérzett. Anyám sírni kezdett, ígért fűt-fát, csak vegye le rólam az átkot, de engem egyedül csak az érdekelt, hogy miért változik meg a tojás színe.

Özvegyasszony, szomorúság, gondolat, utazás. A sarokba ment és száraz füveket válogatott egy csokorba, madzaggal összekötözte őket, a hátam mögé lépett és begyújtotta. Erős levendulaillat csapta meg az orromat, mindkét kezével a fejem körül hadonászott, és megint azon a nyelven beszélt. A füst fojtogatni kezdte a torkomat, erős köhögő roham jött rám. Az

asszony egy pohárból vizet fröcskölt rám a kezével, közben fennhangon mondta a Miatyánkot. Kínomban felnevettem.

Szerencse, pénz, hír, tolvaj. Nekem teljesen mindegy volt, hogy mit csinál, ha attól elmúlnak a rémálmaim. Hónapok óta nem tudtam rendesen aludni, álmaimban üldözött valaki, akinek az arcát sohasem láttam. Mielőtt felébredtem, az álom mindig ugyanúgy végződött: beleestem egy sírgödörbe. Néha fájtak a csontjaim reggelente, és az is megesett, hogy teljesen érthetetlenül kék foltok jelentek meg a testemen. Az asszony még mindig azt állította, hogy valaki megrontott és a sírba akar tenni.

Orvos, ház, pap. Ha buktatókat keresne az ember az életében, valószínűleg, sohasem találná magát szemben velük, de minél jobban próbálja meg kerülni őket, annál gyakrabban teremnek ott váratlanul. Amikor végre haza indultunk anyámmal, az asszony utánunk vetett még néhány szót: *a lány vagy meghal, vagy megbolondul.*

Ahogy fekszem az ágyon, folyamatosan azt próbálom meg felidézni, hogy mit ábrázoltak azok a kártyalapok és mit is mondott róluk a jósnő, de hiába tornáztatom az agytekervényeimet, a részletek teljesen homályosak. Újra és újra lepörgetem magam előtt azt a napot, az utat, ami a faluba vezetett, a kutyákat a kerítések alatt, az összeget, amit anyám a zsebembe nyomott, még a veszekedésünk szavaira is emlékszem, csak arra nem, hogy mit olvasott ki a lapokból a cigányasszony.

Anyám hetente egyszer meglátogat, friss gyümölcsöt hoz a piacról, tudja, hogy szeretem. Egy ideje nincsenek rémálmaim, vagy legalábbis nem emlékszem rájuk. Kék foltok is egyre ritkábban jelennek meg rajtam, hisz éjjelente még véletlenül sem tudom megütni magam, olyan erősen tartanak a bőrszíjak.